

V kmetiški hiši.

Gospodov dan. Poslednji solnčni žarek
Na slamnato se vpira kočo.
Svečano mir razteza svoja krila
Na trudno zemljo, cesto vročo.

Deklè pri oknu piše bratu pismo
V deželó daljno onkraj morja,
Kakó domá zlati se žitno polje
In vinska zelené pogorja;

Da stariši bi jedenkrat ga radi
V domači hiši zopet zrlí;
Kakó imá se ta in oni znanec,
In kateri znanci so pomrli.

Pri peči mlajši bratec, mlajša sestra
Igrata se in šepetata,
Da luna je srebrna, méni bratec,
Sestrica trdi, da je zlata.

Oprt sedí na róko hišni oče
In záse tiho premišljuje:
Sadili smo, prašiti bode treba;
A ni dežja, to je najhuje.

Polaga v zbelko otroka mati:
Zaspančkaj, dete, noč se bliža.
Molitev mu večerno narekuje
In čelo potlej mu prekriža.

Na steni zdrkne ura zaprašena,
Za goro žarno solnce zájde.
Zadremlje deca, list dopiše sestra,
Objame noč zelene brajde.

O mirna koča, verni prebivalci,
Kakó ste mili duši moji!
Saj česar mesta nimajo bogata,
Imate v borni koči svoji.

In to je mir in to je zadovoljnost.
Kaj mari vam hrumeča bitev,
Ki svet jo razsvetljeni strastno bije!
Poznate delo in molitev.

O delajte, vsigdar molite verno,
Od bitve ločeni hrumeče!
Nad srci vernimi, nad mirno kočo
Najrajši plava — angel sreče.

Anton Medved.

Hudi časi.

(Povest. — Spisal *Fr. D.*)

(Konec.)

VII.

Svetovalec Gregorič je sedel zaprt v pri-
tlični sobi z omreženim oknom pri okrožnem
glavarstvu; žena njegova pa je tekala v bridkih
skrbéh od glavarja do vseh treh kanonikov —
prošta takrat ni imela novomeška proštija —,
od francoskega tajnika do mestnega župana in
do drugih veljakov in prosila za svojega moža.
Tolažili so jo, naj se nikar ne boji, in ji obetali
pomoč.

Zatožen je bil Gregorič pred vojnim so-
diščem, da je rušil javni red, hujskal k uporú
in prikrival strelno orožje. Preiskovanje se je
pričelo in klicale in zaslišale so se pričé proti
njemu. A največ teh prič ni nič slišalo, nič
videlo, ampak sklicevali so se na policaja Jer-
neja Korenčka. Ta je prišel v veliko stisko;
slaba vest ga je gonila po mestu od hiše do
hiše zatrjevati, da ni nikdar nič govoril proti
Gregoriču, in prosil, naj se tako izpové, in
preklicavat, karkoli je govoril. Nekatere je
preprosíl; a drugi so ga grdo zavračali. Ko-

renček je moral za pričo. Vprašan, ali je res
govoril, da je videl Gregoriča, ko je pribijal
hujskajoče pozive, jel je tajiti; a ko so ga posta-
vile pričé na laž, priznal je, da je pač govoril,
a da se je lagal, in da je bilo tisto noč tudi
pretemno, da bi bil mogel koga videti. Toda,
kar se ni bilo prigodilo Korenčku še nikdar,
to se je zgodilo tedaj: gospodje niso hoteli
verjeti, da se laže. Ako bi bil zatožen kdo drugi
in ne mestni svetovalec, Korenček bi si bil že
pomagal, a tu, ko so se vlekli gospodje za tiste
neumne besede, ki jih izreče človek brez pre-
misleka, tu je bila sila velika. Sklicál se je
Korenček na župana, kateremu je bil povedal
takoј tisto jutro, da ne vé za zločinca. Ni še
pomagalo. Sedaj je nastopil Korenček zadnjo
trnjevo pot in začel dokazovati sam svoj „alibi“,
da tisto noč sploh ni nič stražil po mestu. Mit-
ničar, poklican za pričo, je prisegel, da sta pila
s Korenčkom tisto noč v krčmi pri mostu od
večera do jedne čez polnoči; da je bil Ko-
renček že trd kakor metla, ko ga je vlekél mit-
ničar v stražnico; da pa je od tistega trenutja